

PRESSEMEDDELELSE

Erstatning til de frihedsberøvede under klimatopmødet COP 15.

Østre Landsret har i dag afsagt dom i sagen, hvor en lang række personer, der blev frihedsberøvet under klimatopmødet i december 2009, har krævet erstatning af Københavns Politi under henvisning til, at frihedsberøvelserne var ulovlige.

Landsretten har taget stilling til frihedsberøvelser, der blev foretaget i forskellige situationer over 5 dage, herunder frihedsberøvelserne den 12. december 2009 på Amagerbrogade i forbindelse med den store demonstration, der gik fra Christiansborg Slotsplads til Bella Centret. Af de 905 personer, der blev frihedsberøvet på Amagerbrogade, har 178 personer været omfattet af landsrettens behandling.

De fem dommere, der har behandlet sagen, har været enige om, at frihedsberøvelserne den 12. december 2009 var ulovlige. Landsretten har samtidig fundet, at behandlingen af de 178 personer på Amagerbrogade må anses for værende i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 3's forbud mod nedværdigende behandling.

72 personer har været omfattet af landsrettens behandling af frihedsberøvelserne de øvrige dage. Landsretten har efter en bedømmelse af de forskellige omstændigheder, hvorunder frihedsberøvelserne blev foretaget, med enkelte undtagelser kendt frihedsberøvelserne ulovlige.

Landsretten har tilkendt de frihedsberøvede erstatning og har udmålt erstatningen efter længden af frihedsberøvelserne og størrelsesmæssigt på niveau med den erstatning, der udmåles efter reglerne om uberettiget strafferetlig forfølgning. Landsretten har forhøjet erstatningen til de frihedsberøvede den 12. december 2009 som følge af krænkelsen af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 3.

Sagen har været behandlet af landsrettens 12. afdeling under journalnummer B-114-11. Henvendelse vedrørende afgørelsen kan rettes til pressekontaktdommer landsdommer Michael Lerche på telefon 33970529 (direkte nummer) eller 22879052 (mobiltelefon).

Anmodning om udskrift af landsrettens afgørelse skal rettes til regnskab@oestrelandsret.dk. For udskrift betales 175 kr. Læs mere på www.oestrelandsret.dk.

Østre Landsrets 12. afdeling den 25. januar 2012.

Landsrettens begrundelse og resultat

FN's klimakonference i København i december 2009, COP 15, indebar den største samlede danske politiindsats nogensinde. Politiet havde da også nøje planlagt strategier for indsatsen over for forskellige scenarier. Erfaringerne fra andre lande, hvor tilsvarende internationale møder som klimatopmødet har været afholdt, tilsagde, at Københavns Politi måtte lade det indgå i vurderingen som en nærliggende mulighed, at det kunne komme til voldsomme uroligheder. Efter forklaringerne fra politiinspektør Mogens Lauridsen og politiasistent Tommy Mørkboe lægger landsretten til grund, at politiet havde konkrete efterretninger og oplysninger om planlagte aktioner under klimatopmødet fra visse grupperinger, herunder aktioner den 12. december 2009, således som blandt andet NTAC (Never Trust a Cop) havde annonceret. Politiet havde endvidere modtaget underretning fra udlandet om, at personer, der var kendt som voldelige aktivister, var rejst til Danmark.

Frihedsberøvelserne på Christianshavn den 11. december 2009

Københavns Politi har under ankesagen taget bekræftende til genmæle over for påstanden om, at frihedsberøvelserne den 11. december 2009 af de syv personer, der er omfattet af sagen, var uberettiget.

Frihedsberøvelserne findes herefter i strid med politilovens § 5, stk. 3, og som følge heraf tillige i strid med EMRK art. 5, stk. 1. Der foreligger ikke oplysninger i sagen, der giver grundlag for at anse EMRK art. 3 for krænket i forbindelse med frihedsberøvelsen af de pågældende.

De syv personer kan ikke anses for at have udvist egen skyld. De var alle frihedsberøvet mellem 5 og 6 timer, og de er herefter berettigede til erstatning i overensstemmelse med det nedenfor anførte om erstatningsansvaret vedrørende de frihedsberøvede den 12. december 2009. Herefter har de hver ret til erstatning på 3.300 kr.

Erstatningsbeløbene forrentes som nedenfor bestemt.

Frihedsberøvelserne på Amagerbrogade og Markmandsgade den 12. december 2009

Den 12. december 2009 samlede efter politiets skøn op mod 100.000 mennesker for at gå i demonstration til Bella Centret på Amager, hvor klimatopmødet blev afholdt. Demonstrationen udgik fra Christiansborg Slotsplads.

Efter forklaringerne fra politiassistent Kasper Schrøder og politiassistent Nicolai Carlsen samt ud fra de foreliggende videooptagelser lægger landsretten til grund, at der ved Børsbygningen blandt en gruppe af sortklædte var flere personer, der udøvede hærværk mod Børsbygningen ved med stokke eller kast med brosten at smadre ruder i bygningen. Det fremgår blandt andet af videooptagelserne, at personer, der udøvede hærværk mod Børsbygningen, løb ud af gruppen af sortklædte, foretog deres hærværkshandling, hvorefter de hurtigt søgte ind i gruppen af sortklædte igen. Flere af de sortklædte var maskerede og bar på brosten. De fremtrådte som en samlet flok, og efter bevisførelsen må gruppen af sortklædte skønnes af have været på mere end 200 personer.

På baggrund af forklaringerne fra politiassistent Kim Høgsbro Hansen og politiassistent Nicolai Carlsen lægger landsretten endvidere til grund, at en gruppe af betjente, der var beordret frem til Børsen, blev angrebet blandt andet med stenkast fra gruppen af sortklædte.

Efter at demonstrationsoptøget var begyndt at gå ad den planlagte rute mod Amager, blev der ifølge forklaringen fra havneassistent Morten Johansen af sortklædte på Knippelsbro smidt meget voldsomme kanonslag, der førte til, at demonstranter flygtede til siderne, og efter bevisførelsen lægger landsretten til grund, at der fremme ved Udenrigsministeriets bygning blev kastet med sten eller andet mod bygningen. Flere af demonstranterne havde maskeret sig, flere bar på kæppe eller stokke, og politiet havde modtaget underretning om, at det var konstateret, at der var gravet brosten op på Christiansborg Slotsplads.

Efter bevisførelsen, herunder logbogstilsførslerne og forklaringerne fra politiassistent Nicolai Carlsen og politikommissær Lars Lundberg, som befandt sig i helikopteren, lægger landsretten til grund, at der blev begået hærværk mod Udenrigsministeriet af personer fra den gruppe af sortklædte, der også havde udøvet hærværk mod Børsen.

Videooptagelserne fra den helikopter, der i en periode overfløj og fulgte demonstrationen, viser, at der, mens demonstranterne stadig befandt sig på Christiansborg Slotsplads, dannes tre grupper, der fremtrådte som sortklædte, herunder gruppen der begik hærværk mod

Børsen. Disse tre grupper indgik i demonstrationsoptøget, og de smeltede på et tidspunkt sammen til én gruppe, hvilket skete efter episoden ved Udenrigsministeriet, men inden den sammensmeltede gruppe gik over Ravelinen mod Amager.

Det var politiinspektør Mogens Lauridsen, som fra KSN blandt andet fulgte videooptagelserne fra helikopteren af demonstrationsoptøget, der traf beslutningen om, at der skulle foretages frihedsberøvelse af, hvad der i ordren herom blev karakteriseret som "sort blok". Efter politiinspektør Mogens Lauridsens og politikommissær Bent Olsens forklaringer sammenholdt med den øvrige bevisførelse lægger landsretten til grund, at beslutningen om frihedsberøvelse blev truffet omkring kl. 15.08, og at beslutningen blev truffet på baggrund af de konkrete episoder ved Børsen og ved Udenrigsministeriet sammenholdt med meldingerne om opgravde brosten på Christiansborg Slotsplads og sortklædtes maskering og bevæbning.

Sammenholdes ordlyden af politilovens §§ 5, 8 og 9 og forarbejderne til disse bestemmelser med det, der er anført i loven og i forarbejderne om formålet med loven, må det antages, at det i særlige situationer kan være berettiget ud fra en objektiv farevurdering at foretage indgreb i henhold til § 5, § 8 eller § 9 over for en samlet gruppe af personer, herunder af personer, der fremtræder som en samlet flok i en demonstration. Kravene til, hvornår det kan være berettiget at gribe ind over for en gruppe, må skærpes afhængig af intensiteten i indgrebet.

Efter de beskrevne forhold, der måtte ses i lyset af politiets generelle viden om erfaringerne fra andre lande samt efterretninger om tilrejsende aktivister, er der ikke grundlag for at tilsidesætte politiets vurdering af, at der på daværende tidspunkt var en konkret og nærliggende fare for betydelig forstyrrelse af den offentlige orden og for enkeltpersoners eller den offentlige sikkerhed. Der var således også grundlag for at frygte, at yderligere handlinger fra gruppen af sortklædte ved Børsen og Udenrigsministeriet samt politiets indgreb heroverfor kunne indebære fare også for de fredelige demonstranter. Vurderingen understøttes af de efterfølgende fund af effekter, herunder krysantembomber og udstyr, der blandt andet viser, at nogle demonstranter var forberedt på kampe med politiet. Efter forholdene, herunder demonstrationens størrelse, placeringen af den sortklædte gruppe i demonstrationen og politiets indsatsmuligheder, var det endvidere en berettiget vurdering, at mindre indgribende foranstaltninger end frihedsberøvelse ikke var tilstrækkelige, jf. herved politilovens § 8, stk. 4.

Politiinspektør Mogens Lauridsen fulgte som anført situationen fra KSN, og han var klar over, at efter at beslutningen om at foretage frihedsberøvelse var taget, var gruppen af sortklædte vokset meget betydeligt. Da gruppen gik over Ravelinen og frem mod det sted på Amagerbrogade, hvor man ville gennemføre beslutningen om at frihedsberøve "sort blok", var gruppen af personer, der fremtrådte som sortklædte, således skønsmæssigt blevet tre gange større. Ifølge sin forklaring fastholdt politiinspektør Mogens Lauridsen imidlertid beslutningen om, at der skulle ske frihedsberøvelse af "sort blok". Det pågældende sted på Amagerbrogade var det først mulige af de steder på ruten mod Bella Centret, som politiet på forhånd havde udset som et muligt sted for et indgreb.

4 dommere - Bloch Andersen, Tuk Bagger, Lene Jensen og Thomas Lohse – udtaler her-
efter:

Vi finder ikke grundlag for at tilsidesætte politiets vurdering af, at der på tidspunktet for gennemførelsen af beslutningen om at foretage frihedsberøvelse fortsat var en konkret og nærliggende fare for betydelig forstyrrelse af den offentlige orden og for enkeltpersoners eller den offentlige sikkerhed, og at der således kunne gribes ind over for den samlede sorte blok. Vi lægger herved vægt på, at flere i den sortklædte gruppe maskerede og/eller bevæbnede sig, da de passerede hen over Ravelinen, og at gruppen af sortklædte blev betydeligt større. Dette kunne naturligt opfattes, som om de sortklædte "samlede tyngde". Inden indgrebets iværksættelse ved Flinterenden og Markmandsgade fremtrådte gruppen af sortklædte som på ny klar til uroligheder, som det tidligere var sket ved Børsen og Udenrigsministeriet.

Ved knibtangsmanøvren på Amagerbrogade blev der med henblik på gennemførelse af ordren om, at "sort blok" skulle frihedsberøves, kl. 15.26 indsat kiler ved Flinterenden og ved Markmandsgade, således at alle demonstranter, der befandt sig mellem kilerne, blev frihedsberøvet. En større gruppe af personer, der forsøgte at undløbe ad Markmandsgade i forbindelse med knibtangsmanøvren, blev frihedsberøvet i Markmandsgade. Kilerne blev efter de afgivne forklaringer fra flere politifolk, herunder blandt andre politikommissær Tom Struve og vicepolitikommissær Henrik Brix Søndergaard, indsat en anelse for tidligt, hvilket indebar, at der forrest ved den kile, der blev indsat ved Flinterenden, var nogle de-

monstranter, som ikke tilhørte den gruppe, politiet ønskede at frihedsberøve. Efter politiets vurdering kom en del af "sort blok" endvidere ikke inden for den bagerste del af kilen ved Markmandsgade. Der blev givet ordre til, at demonstranterne skulle sorteres, da de, der ikke var en del af "sort blok", skulle have lov at gå.

Efter bevisførelsen, herunder forklaringerne fra blandt andre vicepolitikommisær Henrik Brix Søndergaard, politiassistent Frank Steen Mahler og politiassistent Michael Dekker Poulsen, lægger vi til grund, at nogle af de frihedsberøvede umiddelbart fik lov til at forlade stedet, fordi politiet skønnede, at de ikke var en del af den gruppe, der skulle frihedsberøves. I kilen ved Flinterenden blev der endvidere etableret en sluse, som flere personer fik mulighed for at gå igennem. Slusen var kun åben ganske kortvarigt, ifølge vicepolitikommisær Henrik Brix Søndergaard i 15 minutter. Den blev lukket under henvisning til, at en del af de sortklædte var begyndt at foretage omklædning, hvilket vanskeliggjorde vurderingen af, om de pågældende tilhørte den gruppe, der skulle frihedsberøves. Det er ikke muligt at fastslå, hvor mange der på den måde hurtigt fik lov til at gå, men efter bevisførelsen kan det have drejet sig om 200 til 300 personer. Efter forklaringerne fra politiassistent Henrik Sørensen og politiassistent Frank Steen Mahler samt fra parterne D1 og D2 lægger vi til grund, at der også senere i forløbet var nogle ganske få personer, der fik lov til at gå.

For bedømmelsen under denne sag af lovligheden af frihedsberøvelsen af de 178 personer, der er omfattet af sagen, er det afgørende, om betingelserne for frihedsberøvelsen af de 905 personer, der blev sat på asfalten på Amagerbrogade og Markmandsgade, i medfør af politilovens § 8, stk. 4, var opfyldt.

Ved den nærmere bedømmelse af lovligheden af frihedsberøvelsen må de rammer, hvorunder beslutningen kunne gennemføres, tages i betragtning.

Det må således tillægges betydning, at der er knyttet en ikke ubetydelig usikkerhed til de forskellige foretagne opgørelser af størrelsen af "sort blok", ligesom der er knyttet usikkerhed til de foretagne vurderinger af, hvem der tilhørte "sort blok", blandt andet fordi tilhørsforholdet i høj grad beroede på den pågældendes adfærd, og sort beklædning kunne ikke entydigt tages som et udtryk for et tilhørsforhold til "sort blok". Dette gælder navnlig ved vintertide.

Det må videre tillægges betydning, at beslutningen blev gennemført ved indsættelse af kiler ved Flinterenden og Markmandsgade, og at det derfor, da politiet af hensyn til sikkerhedsmæssige og polititaktiske hensyn ikke på forhånd kunne advare nærtstående fredelige demonstranter omkring "sort blok" om indgrebet, måtte være klart, at der ville komme et større antal fredelige demonstranter med mellem kilerne.

I lyset heraf må der stilles særligt store krav til den sortering af de frihedsberøvede, som politiet på stedet skulle foretage.

Politiinspektør Mogens Lauridsen havde da også efter sin forklaring givet ordre om, at alle, hvis tilhørsforhold til "sort blok" kunne være tvivlsomt, skulle have lov til at gå.

De på stedet værende polititjenestemænd handlede imidlertid ikke i overensstemmelse hermed, idet slusen ved Flinterenden ikke blev lukket, fordi det var vurderingen, at der ikke længere var behov for udslusning af nogle af demonstranterne, men fordi politiet havde konstateret, at nogle sortklædte foretog omklædning, og at det herefter ikke længere var muligt at skelne mellem "sort blok" og almindelige demonstranter. Efter at slusen var lukket, fik kun ganske få lov at gå. De foreliggende videooptagelser understøtter de forklaringer, der er afgivet af flere polititjenestemænd om, at der blandt de omkring 905 frihedsberøvede var flere, som man måtte skønne ikke hørte til dem, man ønskede at frihedsberøve. Videooptagelserne underbygger også de afgivne forklaringer og de foreliggende erklæring fra en del af de frihedsberøvede om deres deltagelse i demonstrationen, herunder at de ikke var en del af "sort blok", men deltog som fredelige demonstranter.

Hertil kommer, at politiet nødvendigvis ganske hurtigt, efter at kilerne var sat, måtte afgrænse de demonstranter, der med sikkerhed måtte henregnes til "sort blok", og som skulle frihedsberøves, idet identifikationen af den enkelte som tilhørende "sort blok" i høj grad beroede på den pågældendes forudgående adfærd og ikke udelukkende beklædning. Dette skete ikke.

Efter vores bedømmelse medførte disse omstændigheder, at det ikke kun var et begrænset antal af de 905 personer, der må anses for at være blevet frihedsberøvet, uden at betingelserne herfor har været opfyldt, jf. politilovens § 8, stk. 4.

Vi finder herefter, at frihedsberøvelserne den 12. december 2009 af de 178 personer var ulovlige og som følge heraf tillige i strid med EMRK art. 5, stk. 1. Det bemærkes herved, at der, således som sagen er ført ved byretten og landsretten, ikke skal foretages nogen individuel bedømmelse af, om det måtte have været berettiget at frihedsberøve enkeltpersoner.

Dommer Gitte Rubæk Pedersen udtaler:

Som anført ovenfor blev der udøvet hærværk mod Børsen af flere personer, der var en del af en gruppe af sortklædte. Personer fra samme gruppe kastede endvidere med sten eller andet mod Udenrigsministeriets bygning, da demonstrationsoptøget nåede dertil. På baggrund heraf og efter meldinger om, at flere sortklædte havde maskeret sig og bar på stokke, samt at der var gravet brosten op på Christiansborg Slotsplads, traf politiinspektør Mogens Lauridsen beslutning om, at "sort blok" skulle frihedsberøves.

Politiinspektør Mogens Lauridsen, der via videooptagelser fra helikopteren fulgte demonstrationsoptøget, var klar over, at hen over Ravelinen var den gruppe, der fremtrådte som sortklædte, skønsmæssigt blevet tre gange så stor som gruppen ved Børsen. Beslutningen om at foretage frihedsberøvelse blev imidlertid fastholdt og blev gennemført ved en knibtangmanøvre på Amagerbrogade. Ved manøveren blev over 1.000 personer frihedsberøvet. Efter at politiet havde foretaget sortering og ladet en del af de frihedsberøvede gå, var der 905 frihedsberøvede tilbage.

Efter ordlyden og forarbejderne til politilovens § 8 må der antages at være snævre rammer for, under hvilke omstændigheder det vil være berettiget at foretage farevurderingen i henhold til politilovens § 8 for en gruppe af personer som helhed og foretage frihedsberøvelse i henhold hertil af en større gruppe af demonstranter i en planlagt fredelig demonstration.

Jeg finder, at det havde været berettiget at gribe ind og foretage frihedsberøvelse af den gruppe af sortklædte, der befandt sig ved Børsen. De fremtrådte som en samlet flok, som den enkelte havde tilsluttet sig. Som tingene udviklede sig, var det imidlertid ikke praktisk muligt at udskille dem i mængden.

Ved vurderingen af, om det var berettiget at fastholde beslutningen om at foretage frihedsberøvelse af den store gruppe af personer, der fremtrådte som sortklædte, må det indgå, at

et tilhørsforhold til "sort blok" som anført af flertallet i høj grad må bero på en vurdering af den udviste adfærd, da demonstranternes beklædning ikke entydigt kan tages som udtryk for et tilhørsforhold til "sort blok". Størstedelen af de personer, som blev omfattet af den fastholdte beslutning om frihedsberøvelse, havde ikke optrådt ufredeligt forud for gennemførelsen af knibtangsmanøvren, og de befandt sig som grupperinger andre steder i demonstrationsoptoget, da der blev begået hærværk mod Børsen og Udenrigsministeriet. Karakteren og omfanget af aktivisternes handlinger ved Børsen og Udenrigsministeriet må endvidere indgå i vurderingen.

På den baggrund finder jeg, at det ikke var berettiget i medfør af politilovens § 8, stk. 4, at foretage frihedsberøvelse af den store gruppe af personer.

Med denne begrundelse er jeg enig i, at frihedsberøvelserne af de 178 personer var ulovlige og som følge heraf tillige i strid med EMRK art. 5, stk. 1.

Alle dommerne udtaler herefter:

De frihedsberøvede har gjort gældende, at der som følge af omstændighederne ved frihedsberøvelserne tillige er sket krænkelse af art. 3, 10 og 11 i EMRK. Således som sagen er forelagt, har landsretten bedømt spørgsmålet herom på baggrund af bevisførelsen om de generelle forhold, som gruppen af frihedsberøvede blev undergivet.

For fredelige demonstranter, der uberettiget frihedsberøves, indebærer frihedsberøvelsen et indgreb i den pågældendes ret til at forsamle sig og ytre sig, jf. herved EMRK art. 10 og 11.

Vedrørende bedømmelsen i forhold til EMRK art. 3 lægger landsretten efter bevisførelsen til grund, at de frihedsberøvede efter gennemførelsen af knibtangsmanøvren fik plastic-håndjern - kaldet strips - på, således at armene blev fastholdt bag om kroppen. De blev endvidere sat i lange rækker på jorden - såkaldte "futtog" - hvilket indebærer, at de frihedsberøvede sad tæt mellem hinandens ben. De frihedsberøvede skulle køres med busser til de etablerede ventefaciliteter på Retortvej i Valby, men der var ikke tilstrækkeligt med busser til rådighed. Kapacitetsproblemerne medførte, at de sidste frihedsberøvede først blev transporteret fra Amagerbrogade omkring kl. 20.00.

Politiet havde ikke sørget for transportable toiletter til Amagerbrogade, men efter bevisførelsen, herunder forklaringerne fra politiassistent Henrik Sørensen og ejendomsfunktionær Frank Hansen, lægger landsretten til grund, at der blev skabt mulighed for, at nogle af de frihedsberøvede kunne blive ledsaget til toiletter på et nærliggende pizzeria og hos en frisør, ligesom et område på gaden blev afskærmet med henblik på, at mandlige frihedsberøvede kunne benytte stedet som pissoir. Efter bevisførelsen, herunder forklaringerne fra nogle af de frihedsberøvede, lægger landsretten imidlertid til grund, at toiletkapaciteten var utilstrækkelig, og at flere frihedsberøvede ikke fik adgang til at komme på toilettet, selv om de anmodede herom eller havde behov herfor.

Selv om temperaturen var omkring frysepunktet den 12. december 2009, fik de frihedsberøvede ikke udleveret siddeunderlag til beskyttelse mod kulden. De fik endvidere ikke mulighed for at få vand. På et tidspunkt efter kl. 18.00 begyndte politiet at gå ture med nogle af de frihedsberøvede.

Politiets aktion skete under stor mediebevågenhed, og billeder af de frihedsberøvede anbragt i "futtog" med hænderne bag på ryggen er blevet vist i aviser og fjernsyn. Placeringen af de frihedsberøvede i "futtog" blev påbegyndt omkring 20 minutter efter iværksættelsen af knibtangsmanøvren kl. 15.26, og landsretten lægger derfor til grund, at de fleste frihedsberøvede sad på den kolde asfalt i flere timer og for nogles vedkommende i op til omkring 4 timer, inden de blev transporteret fra stedet.

Politiets formål med frihedsberøvelserne under de angivne omstændigheder har ikke været at nedværdige de pågældende. Behandlingen af de frihedsberøvede under indgrebs indledende fase kan ikke anses for at have været så belastende, at denne kan anses for værende i strid med EMRK art. 3. Den tidsmæssige udstrækning af indgrebet på Amagerbrogade-Markmandsgade må imidlertid tillægges betydelig vægt, og som tiden skred frem må behandlingen af de 178 personer efter en samlet vurdering af omstændighederne anses for værende i strid med EMRK art. 3.

For så vidt angår den videre frihedsberøvelse under transporten fra Amagerbrogade eller Markmandsgade til Retortvej og frem til løsladelsen lægger landsretten til grund, at de frihedsberøvede under transporten til Retortvej, hvor der blandt andet skulle foretages en registrering af de pågældende, fortsat var iført strips. For en betydelig del af de frihedsberøvede blev arbejdet med registrering foretaget i busserne, efter at de var nået til Retortvej,

hvorefter de frihedsberøvede blev kørt til nærliggende S-togstationer eller fik lov til at gå. Andre blev efter registreringen anbragt i kraftige ståltrådsbure, hvor der var bænke og liggeunderlag. Forinden havde de fået taget stripsene af. Under opholdet i burene havde de frihedsberøvede adgang til at komme på toilettet, og de havde mulighed for at få vand og mad.

Efter bevisførelsen, herunder forklaringen fra politibetjent Lasse Rasmussen, lægger landsretten til grund, at nogle af de frihedsberøvede ikke var samarbejdsvillige og modsatte sig at gå ind i burene. Nogle af de frihedsberøvede rev bænkene fra stålkonstruktionerne og brugte dem som rambukke til at forsøge at slå dørene op med. Da politiet som følge heraf følte sig nødsaget til at gå ind i burene og fjerne bænkene, blev der i begrænset omfang af politiet anvendt peberspray.

Mange frihedsberøvede skulle transporteres samtidig, og landsretten finder ikke, at der er grundlag for at tilsidesætte politiets vurdering af, at det af sikkerhedsmæssige grunde var nødvendigt og også forsvarligt, at de frihedsberøvede også under transporten til Retortvej var iført strips. Efter det fremkomne om baggrunden for og omfanget af politiets brug af peberspray finder landsretten heller ikke, at der er grundlag for at fastslå, at brugen heraf var unødvendig eller uforsvarlig. Herefter og henset til den øvrige bevisførelse om omstændighederne, hvorunder de 178 personer var frihedsberøvet, findes der ikke grundlag for at antage, at der er sket krænkelse af EMRK art. 3 under denne del af frihedsberøvelsen.

Da frihedsberøvelsen af de 178 personer var i strid med EMRK art. 5, følger det af art. 5, stk. 5, der ved inkorporeringsloven er gjort til en del af dansk ret, at de pågældende skal have ret til erstatning.

Der er ingen særskilt regulering i national ret af spørgsmålet om erstatningsansvaret i tilfælde, hvor administrative frihedsberøvelser foretaget i medfør af politiloven har været uberettiget. I lyset af Menneskerettighedsdomstolens praksis finder landsretten, at erstatningsansvaret ikke forudsætter, at der er udvist culpøs adfærd fra politiets side.

De frihedsberøvede kan ikke anses for at have udvist egen skyld. Herefter, og da de 178 personer alle har været frihedsberøvet i flere timer, findes de berettiget til erstatning.

Ved fastsættelsen af erstatningen for de foretagne frihedsberøvelser finder landsretten, at der ligesom ved erstatning i henhold til retsplejelovens kapital 93 a for uberettiget frihedsberøvelse i anledning af strafferetlig forfølgning bør lægges vægt på længden af frihedsberøvelserne. Størrelsesmæssigt bør erstatningen være på niveau med erstatningen for uberettiget frihedsberøvelse i anledning af strafferetlig forfølgning. Det indebærer, at erstatningen for frihedsberøvelserne, der fandt sted i december 2009, fastsættes til 2.200 kr., såfremt frihedsberøvelsen varede under 5 timer, 3.300 kr., såfremt frihedsberøvelsen varede mellem 5 og 10 timer, 4.300 kr., såfremt frihedsberøvelsen varede mellem 10 og 15 timer og 5.500 kr., såfremt frihedsberøvelsen varede over 15 timer.

Da frihedsberøvelserne en del af tiden fandt sted under omstændigheder, der indebar en krænkelse af EMRK art. 3, finder landsretten, at erstatningerne bør forhøjes med 4.000 kr. At frihedsberøvelserne indebar en krænkelse af EMRK art. 10 og 11 kan ikke føre til en yderligere forhøjelse af erstatningen.

Erstatningsbeløbene forrentes som nedenfor bestemt.

Frihedsberøvelserne på Østerbro den 13. december 2009

Den 13. december 2009 udgik der fra Trianglen en demonstration, der ikke var anmeldt. Københavns Politi var imidlertid på forhånd bekendt med, at demonstrationen var planlagt under parolen "Hit the Production", og at det blandt andet var hensigten at blokere Københavns Havn.

Efter bevisførelsen, herunder forklaringerne fra politikommissær Allan Kronvold og vicepolitikommissær Jan Bo Hedager lægger landsretten til grund, at politiet uden held forsøgte at komme i dialog med de fremmødte på Trianglen. Politiet observerede, at to store tasker blev læsset på en højtalervogn med åbent lad, som indgik i demonstrationen. Fra denne højtalervogn blev der blandt andet via højtalere givet oplysning til demonstranterne om, hvilken rute de skulle følge. Mens demonstrationen bevægede sig mod Østerport, konstaterede politiet, at en række af demonstranterne fik udleveret genstande fra højtalervognen, og at flere af demonstranterne maskerede sig.

Efter politiinspektør Mogens Lauridsens forklaring lægger landsretten til grund, at han modtog underretning om de nævnte forhold, og at der derefter i KSN blev truffet beslut-

ning om, at demonstranterne skulle visiteres, idet det måtte befrygtes, at der fra demonstranternes side ville blive udøvet hærværk i havneområdet, og at det kunne udvikle sig til uroligheder.

Landsretten finder, at det under de nævnte omstændigheder var en berettiget vurdering, at der var konkret og nærliggende fare for betydelig forstyrrelse af den offentlige orden, og at der var grundlag for at træffe bestemmelse om visitation af demonstranterne for at afværge denne fare, jf. herved politilovens § 8, stk. 3, jf. stk. 1. At politiets farevurdering var velbegrunderet understøttes af de effekter, der efterfølgende blev fundet på højttalervognen samt på gaden efterladt af demonstranter. Her fandt politiet blandt andet forskelligt værktøj, herunder bidetænger og boltsakse, samt gasmasker og andet kampudstyr. Det understøttes endvidere af den løbeseddel, der blev uddelt i forbindelse med demonstrationen, som blandt andet angav placeringen af en række større virksomheder i Nordhavnen, herunder DFDS og Mærsk A/S, og samtidig indeholdt oplysningen om, at "The mass will cut off the tax identifications of the containers".

Der blev ved Folke Bernadottes Allé etableret en sluse mellem holdende politibiler, som demonstranterne skulle gå igennem med henblik på visitation. Efter bevisførelsen, herunder de foreliggende videooptagelser, de afgivne forklaringer fra blandt andre politikommissær Allan Kronvold, politikommissær Lars Lundberg og vicepolitikommissær Jan Bo Hedager samt de foreliggende logbogstiførsler, lægger landsretten til grund, at demonstranterne blev omringet af politi, der i megafon gentagne gange og på flere sprog orienterede om, at demonstranterne skulle gå gennem slusen for at blive visiteret. Efter at politiet med magt havde fjernet højttalervognen, som havde været placeret mellem demonstranterne, var demonstranterne adskilt i to grupper, således at den ene gruppe befandt sig i nærheden af slusen, medens den anden, der fortsat var omringet af politifolk, befandt sig et stykke derfra. Der var fra nogle af deltagerne i den forreste gruppe modvilje mod at lade sig visiteres. Mellem 20 og 50 demonstranter var passeret gennem slusen, inden der blev truffet beslutning om, at alle de tilbageværende demonstranter skulle frihedsberøves på grund af manglende samarbejdsvilje med politiet. Beslutningen herom blev truffet omkring kl. 13.15. De personer, der var gået gennem slusen, fortsatte et stykke ad Folke Bernadottes Allé, hvorefter de standsede op ved området omkring den svenske kirke. De blev alle frihedsberøvet.

Det er ikke muligt præcist at fastlægge, hvornår de første demonstranter fik mulighed for at gå igennem slusen, men ud fra de foreliggende oplysninger må det antages, at der højst gik 10 minutter, fra slusen var etableret, til der blev truffet beslutning om, at alle tilbageværende skulle frihedsberøves. Efter bevisførelsen, herunder navnlig videooptagelserne, der understøtter forklaringerne fra D3 og D4, lægger landsretten til grund, at en betydelig del af demonstranterne ikke fik nogen reel mulighed for at lade sig visiteret, fordi de befandt sig i den gruppe, der omringet af politi var et stykke fra slusen. Landsretten lægger endvidere til grund, at omkring 100 af de frihedsberøvede efter et stykke tid fik lov at gå efter at være blevet visiteret, fordi en delingsfører havde gjort opmærksom på, at de pågældende hele tiden havde gjort, som politiet havde bedt dem om.

Under de angivne omstændigheder og henset til den øvrige bevisførelse om, hvorledes demonstranterne forholdt sig, finder landsretten, at der ikke var fornødent grundlag for at antage, at visitation af demonstranterne ikke ville være mulig eller tilstrækkelig til at afværge faren. Herefter var betingelserne for i medfør af politilovens § 8, stk. 4, jf. stk. 1, at foretage frihedsberøvelse af samtlige demonstranter, der befandt sig før slusen, ikke opfyldt.

Vedrørende gruppen, der havde passeret slusen og var standset op et stykke nede ad Folke Bernadottes Allé, finder landsretten, at der må lægges vægt på, at det var politiets plan, at demonstrationen efter gennemført visitation af demonstranterne skulle have lov at fortsætte, og at det derfor også måtte fremstå som naturligt, at den pågældende gruppe ville vente på de øvrige demonstranter. De pågældende var visiteret for genstande, og videooptagelserne viser, at de udgjorde en lille gruppe i forhold til den politistyrke, som befandt sig på samme side af slusen som de pågældende. Herefter og henset til den øvrige bevisførelse om gruppens placering og handlemåde finder landsretten ikke, at der var grundlag for at antage, at de pågældende gav anledning til en sådan fare, at betingelserne for at frihedsberøve dem i medfør af politilovens § 8, stk. 4, jf. stk. 1, var opfyldt.

Frihedsberøvelserne den 13. december 2009 af de 44 personer, der er omfattet af sagen, findes herefter ulovlige og som følge heraf tillige i strid med EMRK art. 5, stk. 1.

Der er herefter ikke anledning til særskilt at behandle spørgsmålet om indgrebets forenelighed med grundlovens § 79.

De frihedsberøvede har gjort gældende, at der som følge af omstændighederne ved frihedsberøvelserne tillige er sket krænkelse af art. 3, 8, 10 og 11 i EMRK. Således som sagen er forelagt, har landsretten bedømt spørgsmålet herom på baggrund af bevisførelsen om de generelle forhold, som gruppen af frihedsberøvede har været undergivet.

Efter bevisførelsen lægger landsretten til grund, at de frihedsberøvede på samme måde som demonstranterne den 12. december 2009 blev sat i "futtog" på asfalten med hænderne fastgjort bag om ryggen. De sad på siddeunderlag, indtil de i busser blev transporteret til Retortvej. De sidste frihedsberøvede var transporteret fra stedet kl. 14.38. Transport og ophold på Retortvej foregik på samme måde som vedrørende demonstranterne, der blev frihedsberøvet den 12. december 2009. Der blev også denne dag af politiet anvendt peberspray i nogle bure på Retortvej.

Landsretten finder efter bevisførelsen, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte politiets vurdering af nødvendigheden og forsvarligheden af brugen af strips og peberspray, og efter en samlet vurdering af det fremkomne om omstændighederne, hvorunder de 44 personer var frihedsberøvet, finder landsretten ikke, at EMRK art. 3 kan anses for krænkelse.

Landsretten finder ikke grundlag for særskilt at tage stilling til EMRK art. 8.

Efter det på forhånd angivne fra arrangørernes side og efter indholdet af den løbeseddel, der blev uddelt under demonstrationen, var der tale om en demonstration med et ikke fredeligt formål. At det var hensigten at begå ulovligheder understøttes af de fund, politiet gjorde af værktøj, herunder bidetænger, samt af kampudstyr. På den baggrund er der ikke grundlag for at anse frihedsberøvelsen af de 44 personer for at have indebåret en krænkelse af EMRK art. 10 og 11.

De 44 personer kan ikke anses for at have udvist egen skyld. De har alle været frihedsberøvet mellem 5 og 8 timer, og de findes herefter berettigede til erstatning i overensstemmelse med det anførte om erstatningsansvaret vedrørende de frihedsberøvede den 12. december 2009. Den enkelte har herefter ret til erstatning på 3.300 kr.

Erstatningsbeløbene forrentes som nedenfor bestemt.

Frihedsberøvelserne på Christiania natten mellem den 14. og 15. december 2009

Efter bevisførelsen lægger landsretten til grund, at der sent om aftenen den 14. december 2009 i Bådsmandsstræde og Prinsessegade ud for Christiania blev bygget barrikader, antændt bål og sat ild til en bil. Politiet havde forinden modtaget underretninger om, at aktivister ville "sætte Christianshavn i brand" og forsøge at lokke politiet i et bagholdsangreb på Christiania. Da politiet kom til stede, blev der kastet med sten, flasker og molotovcocktails mod politiet. Det lykkedes for politiet at få uromagerne trængt tilbage på Christiania, men efter at politiet havde trukket sig tilbage, blussede urolighederne op igen. Da politiet herefter på ny rykkede frem, blev politiet igen mødt af kasteskyts. Det fremgår af videooptagelsen fra den helikopter, der overfløj området, at der var mange mennesker, der løb frem og tilbage inde på Christiania tæt på de indgange til Christiania, hvor urolighederne udspandt sig.

Uromagernes sammenstimlen må betragtes som et opløb, og karakteren af uromagernes handlinger indebar grov forstyrrelse af den offentlige fred og orden. Sammenholdt med de oplysninger, politiet havde modtaget, gav det anledning til at frygte, at der også var konkret og nærliggende fare for enkeltpersoners eller den offentlige sikkerhed. På den baggrund finder landsretten, at betingelserne for i medfør af politilovens § 9, stk. 3, at foretage frihedsberøvelse af dem, der gav anledning til faren, var opfyldt, idet mindre indgribende foranstaltninger på baggrund af begivenhedsforløbet ikke kunne anses for tilstrækkelige.

Politiet lod delinger rykke ind på Christiania fra flere sider med henblik på gennem en såkaldt dobbelt omfatning at skabe mulighed for at frihedsberøve uromagerne. Efter de foreliggende oplysninger og de afgivne forklaringer fra politikommissær Bjarne Christensen, vicepolitikommissær Amir Rashid og politiassistent Martin Møller lægger landsretten til grund, at der i forbindelse hermed blev foretaget frihedsberøvelser af flere grupper og enkeltpersoner forskellige steder, herunder i et skovområde ved Psyak Provinsen samt uden for værtshuset Woodstock og også inde på Woodstock.

10 af de frihedsberøvede er omfattet af sagen. Heraf har D5, D6, D7, D8 og D9 afgivet skriftlige beretninger, hvor de har forklaret om, hvad de lavede, og hvor de befandt sig, da de blev frihedsberøvet. Oplysningerne fra disse om stedet, hvor de blev frihedsberøvet, stemmer ikke med angivelserne i de anholdelseskort, der er blevet udfyldt vedrørende frihedsberøvelsen af de pågældende.

Anholdelseskortene er for fleres vedkommende sammenhæftet af flere kort, således at den frihedsberøvedes navn fremgår af et kort, medens oplysningen om anholdelsesstedet m.v. fremgår af et andet kort. Efter forklaringerne under sagen om proceduren ved udfyldelse af anholdelseskortene i forbindelse med de administrative frihedsberøvelser under COP 15, herunder forklaringerne fra politikommissær Bjarne Christensen og politiassistent Per Sigurður Jeppesen om udfyldelsen af anholdelseskort vedrørende frihedsberøvelserne den 14. – 15. december 2009, finder landsretten, at der er knyttet en ikke ubetydelig usikkerhed til de oplysninger, der fremgår af anholdelseskortene.

For så vidt angår D10 stemmer politiassistent Anders Jordansens forklaring om frihedsberøvelsen af ham med oplysningerne på anholdelseskortet. På den baggrund lægger landsretten til grund, at D10 stod sammen med en gruppe bestående af mindst 10 personer, hvoraf flere havde sten i hænderne. Da de opdagede politiets tilstedeværelse, smed de stene fra sig, hvorefter de løb i alle retninger. D10 løb ind i et buskads, og han gjorde modstand, da Anders Jordansen fik fat i ham. Under disse omstændigheder var der grundlag for at antage, at D10 var til fare for forstyrrelse af den offentlige orden, og betingelserne for i medfør af politilovens § 9, stk. 3, jf. stk. 1, at foretage frihedsberøvelse af ham var opfyldt.

De fem, der har afgivet skriftlige beretninger, har afvist at have haft noget med urolighederne om aftenen at gøre, og de har afgivet oplysninger om omstændighederne ved frihedsberøvelsen af dem, som ikke stemmer med oplysningerne på anholdelseskortene. Sammenholdes dette med usikkerheden vedrørende oplysningerne på anholdelseskortene, og henses der tillige til de forhold, hvorunder politiet søgte at gribe ind over for uromagerne, finder landsretten, at der hverken vedrørende de fem eller de øvrige fire personer, der er omfattet af sagen, er grundlag for at anse betingelserne for frihedsberøvelsen af dem i medfør af politilovens § 9, stk. 3, for opfyldt.

Frihedsberøvelsen af D5, D11, D6, D12, D7, D13, D8, D9 og D14 findes herefter ulovlige og som følge heraf tillige i strid med EMRK art. 5, stk. 1.

Der foreligger ikke oplysninger i sagen, der giver grundlag for at anse EMRK art. 3 for krænket i forbindelse med frihedsberøvelsen af dem.

Der er ikke grundlag for at fastslå, at de ni personer har udvist egen skyld. De har alle været frihedsberøvet over 4 timer, og de findes herefter berettigede til erstatning i overens-

stemmelse med det anførte om erstatningsansvaret vedrørende de frihedsberøvede den 12. december 2009. Afhængig af længden af frihedsberøvelsen af den enkelte har vedkommende herefter ret til erstatning på enten 2.200 kr. eller 3.300 kr.

Erstatningsbeløbene forrentes som nedenfor bestemt.

Frihedsberøvelserne på Amager den 16. december 2009

Der var anmeldt to demonstrationer på Amager den 16. december 2009, som var den dag, hvor en række statsledere skulle ankomme til Bella Centret for at deltage i klimatopmødet. Den ene demonstration var anmeldt som en stationær demonstration ved Ørestad Metrostation den anden som en demonstration, der skulle udgå fra Tårnby Station og gå til Bella Centret. Politiet var bekendt med, at aktivister blandt andet planlagde at komme ind på Bella Centret og afbryde forhandlingerne under COP 15, og at det i tilknytning hertil var planlagt, at flere forskellige grupper skulle deltage. En af disse var beskrevet som "Bike bloc (swarms of revolution, fast flowing, converging and diverging, opening space)". Andre var beskrevet som "Autonomous groups (made of groups taking their own routes to the fence or supporting the action in other ways)". Der var endvidere i Klimakollektivets guide til COP 15 omtalt en aktion, der skulle finde sted den 16. december 2009, og som blev beskrevet som "Put the fun between your legs: Operation Bike Bloc".

Sagen omfatter 11 personer, der blev frihedsberøvet den 16. december 2009. Af disse har D15 og D16 afgivet skriftlige beretninger.

Efter bevisførelsen, herunder videooptagelserne af den anmeldte stationære demonstration ved Ørestad Metrostation og forklaringerne fra vicepolitikommisær Allan Kronvold, vicepolitikommisær Jan Hougaard Hansen og politiassistent Nicolai Fabricius, lægger landsretten til grund, at en gruppe af betjente havde til opgave at sørge for, at demonstranter ikke kom ind på det grusbelagte område syd for shoppingcentret Fields. Der var ikke opsat afspærring langs Ørestads Boulevard ind til området i form af minestrimmel, men flere politifolk var opstillet omkring åbningen ind til det grusbelagte område og markerede, at der ikke var adgang dertil. Disse politifolk blev imidlertid løbet over ende, da en større gruppe af demonstranter satte i bevægelse og løb ind på området syd for Fields. Mange

demonstranter blev efterfølgende frihedsberøvet i området omkring Fields. Frihedsberøvelserne blev foretaget af politistyrker, der var placeret i området og havde til opgave at forhindre, at aktivister kom frem til og ind på Bella Centrets område.

Henset til den viden politiet havde om planlagte aktioner i området ved Bella Centret den pågældende dag, og i betragtning af at en stor gruppe af demonstranter ikke forblev i den anmeldte stationære demonstration, men satte i løb og trængte forbi de opstillede betjente ind på området syd for Fields, finder landsretten, at det var en berettiget vurdering fra politiets side, at der var en konkret og nærliggende fare for forstyrrelse af den offentlige orden, og at det var nødvendigt at frihedsberøve de pågældende, idet mindre indgribende foranstaltninger ikke kunne anses for tilstrækkelige, jf. politilovens § 9, stk. 3. Det bemærkes herved, at gruppen, der løb, må anses for at have forladt den stationære demonstration ved Ørestad Metrostation, og frihedsberøvelsen af de pågældende må herefter bedømmes ud fra politilovens § 9 om opløb.

Frihedsberøvelserne af D17 og D18 fandt ifølge anholdelseskortene sted ved Fields. Efter bevisførelsen lægger landsretten til grund, at det skete i umiddelbar forlængelse af, at de som en del af gruppen fra den stationære demonstration var løbet syd om Fields. Herefter findes frihedsberøvelserne af dem lovlige.

Der foreligger ikke oplysninger i sagen, der giver grundlag for at anse EMRK art. 3 for krænket i forbindelse med frihedsberøvelsen af dem.

For så vidt angår D16 har hun i sin skriftlige beretning forklaret, at hun var til stede ved den stationære demonstration som radioreporter. Hun så en større gruppe af demonstranter, der forlod demonstrationen, og hun fulgte på afstand denne. Hun var ikke i nærheden af demonstranterne, da hun blev frihedsberøvet på området syd for Fields. Det fremgår af anholdelseskortet, der er udfyldt vedrørende frihedsberøvelsen af hende, at hun var i besiddelse af reporterudstyr. Der foreligger ikke andre konkrete oplysninger om omstændighederne ved frihedsberøvelsen af hende. Efter bevisførelsen finder landsretten herefter ikke, at der er grundlag for at anse betingelserne for frihedsberøvelse af D16 i medfør af politilovens § 9, stk. 3, jf. stk. 1, for opfyldt.

Frihedsberøvelsen af D16 findes herefter ulovlig og som følge heraf tillige i strid med EMRK art. 5, stk. 1.

På baggrund af forklaringerne fra politiassistent Martin Frans Rasmussen og D19, der understøttes af foreliggende fotos, lægger landsretten til grund, at D19, D20, D21 og D22 blev frihedsberøvet samtidig, efter at de havde cyklet rundt sammen i området ved Ørestads Boulevard og Arne Jacobsens Allé. Ifølge oplysningerne i det anholdelseskort, som D19 har fremlagt, blev han frihedsberøvet ved Slusevej/Kaj Fiskersvej, hvilket ikke harmonerer med politiassistent Martin Frans Rasmussens forklaring om, hvor D19 og de personer, han fulgtes med, blev frihedsberøvet. Under disse omstændigheder og henset til politiassistent Martin Frans Rasmussens forklaring om, at cyklisterne alene var et irritationsmoment for politiet, finder landsretten, at der ikke er grundlag for at fastslå, at de pågældende gav anledning til så konkret og nærliggende fare for forstyrrelse af den offentlige orden eller for enkeltpersoners eller den offentlige sikkerhed, at betingelserne for at frihedsberøve dem i medfør af politilovens § 5, stk. 3, jf. stk. 1, var opfyldt.

Frihedsberøvelserne af de fire findes herefter ulovlige og som følge heraf tillige i strid med EMRK art. 5, stk. 1.

Efter bevisførelsen, herunder forklaringen fra vicepolitikommissær Peter Haagen Bauer og D23 lægger landsretten til grund, at D24, D15, D23 og D25 kom hen til det sted nord for Fields, hvor politiet havde samlet en række frihedsberøvede personer, som var eller skulle sættes i "futtog". De fire personer fremtrådte i kraft af deres påklædning og udstyr som førstehjælpere og fik lov til at yde hjælp til et par af de frihedsberøvede, der var kommet til skade. De blev herefter pålagt at forlade stedet. Politiet havde forud for COP 15 fået at vide, at sådanne førstehjælpere ville være til stede under COP 15.

På baggrund af forklaringen fra D23, der er samstemmende med den skriftlige beretning fra D15, lægger landsretten til grund, at de fire var på vej væk og var nået over på den anden side af vejen i forhold til politiets afspærring omkring de frihedsberøvede, da de selv blev frihedsberøvet.

Under de angivne omstændigheder finder landsretten, at der ikke var grundlag for at antage, at de pågældende gav anledning til en sådan konkret og nærliggende fare for forstyrrelse af den offentlige orden eller for enkeltpersoners og den offentlige sikkerhed, at det var berettiget at frihedsberøve dem i medfør af politilovens § 5, stk. 3, jf. stk. 1.

Frihedsberøvelserne af D24, D15, D23 og D25 findes herefter ulovlige og som følge heraf tillige i strid med EMRK art. 5, stk. 1.

Der foreligger ikke oplysninger i sagen, der giver grundlag for at anse EMRK art. 3 for krænkelse i forbindelse med de ni personer, der uberettiget er blevet frihedsberøvet. De pågældende, der ikke kan anses for at have udvist egen skyld, har alle været frihedsberøvet mellem 8 og 12 timer. De findes herefter berettigede til erstatning i overensstemmelse med det anførte om erstatningsansvaret vedrørende de frihedsberøvede den 12. december 2009. Afhængig af længden af frihedsberøvelsen af den enkelte har vedkommende herefter ret til erstatning på enten 3.300 kr. eller 4.300 kr.

Erstatningsbeløbene forrentes som nedenfor bestemt.